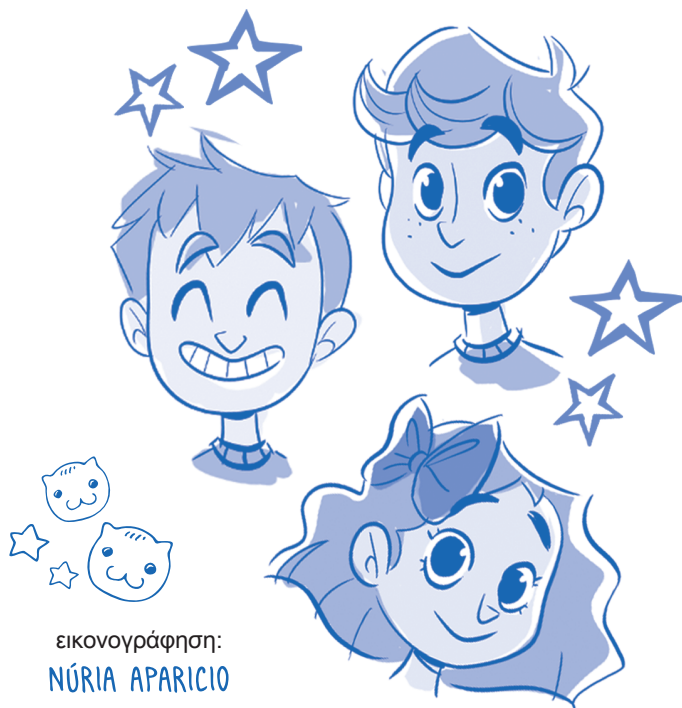

3 ΤΡΕΛΟΙ YouTubers!

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

εικονογράφηση:
NÚRIA APARICIO

διόπτρα

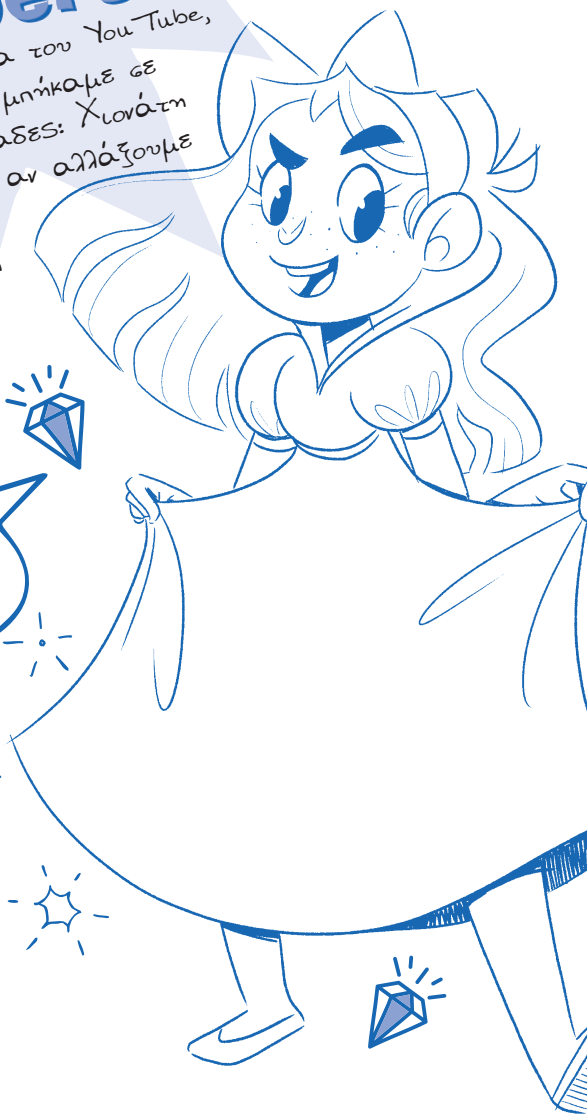
ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ 3ΤΡΕΛΟΙ YouTubers!

τα πιο τρελά αδέλφια του YouTube,
κι αυτή τη φορά μνήκαμε σε
παραμυθένιους μπελάδες: Χιονάτη
σε εκδοχή crazy. Κι αν αλλάζουμε
την ιστορία...
προσδέτοντας λίγη
τρέλα;

ΝΤΑΝΙΕΛΑ

Νομίζω πως αυτό
το φουστάνι χρειάζεται
λίγη λάμψη.

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΒΑΡΕΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Το καλύτερο για μας τους **3 Τρελούς YouTubers** δεν είναι τα βίντεο που γράφουμε. Ούτε οι φάρσες που κάνουμε. Ούτε τα άπειρα γράμματα και δώρα που παίρνουμε από τους φαν... Χωρίς αμφιβολία, το **ΚΑΛΥΤΕΡΟ** από τα **ΚΑΛΥΤΕΡΑ** είναι πως δεν βαριόμαστε **ΠΟΤΕ**.

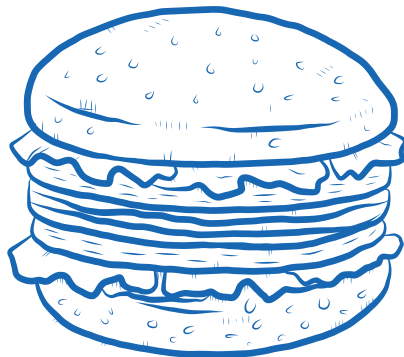
Ακόμα και όταν η βαρεμάρα μάς χτυπάει την πόρτα, την ξεφορτώνόμαστε καταστρώνοντας ένα σχέδιο. Ένα **βούπερ τρεφό 6χέσιο** που μετατρέπει τη βαρεμάρα μας στην **ΠΙΟ ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ**.

Ένα λεπτό, είπα πως δεν βαριόμαστε **ΠΟΤΕ**;

Ε, λοιπόν, μόλις ξεστόμισα ένα **ΨΕΜΑ** πιο μεγάλο κι από τα χάμπουργκερ που τρώει ο Ούγκο!

Για να ξέρετε, αυτή τη στιγμή **βαριέμαι όσο Σεν πάει άφφο**.

Και είμαι **ΟΛΟΜΟΝΑΧΗ** στη βιβλιοθήκη!

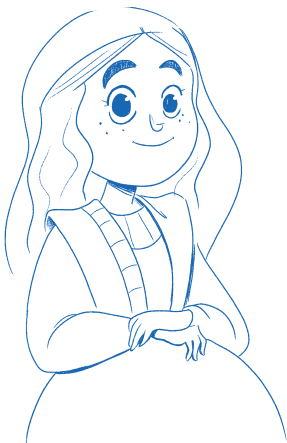

Εντάξει... όχι τελείως μόνη. Είναι κι ο Ραούλ εδώ, αλλά δεν πιάνεται για παρέα. Άσε που, έτσι για αλλαγή, είναι τιμωρημένος – μεγάλη έκπληξη! Το **ΠΑΡΑΞΕΝΟ** θα ήταν να μην είναι τιμωρημέ-

νος: αυτή είναι η φυσική του κατάσταση. Εντάξει, είναι η φυσική του κατάσταση τον μισό καιρό· τον άλλο μισό όλο και κάποιου τα νεύρα σπάει. Και κάτι μου λέει πως είναι ικανός να τα κάνει και τα δύο ταυτόχρονα. Επομένως, όσο περισσότερο τον αγνοώ, τόσο το

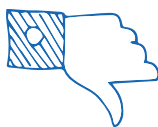
ΚΑΛΥΤΕΡΟ για όλους μας και κυρίως για μένα.

Και όχι, εγώ δεν είμαι τιμωρημένη. Για την ακρίβεια, βρίσκομαι στη βιβλιοθήκη για τον εντελώς αντίθετο λόγο: είμαι η **ΜΟΝΗ** από την τάξη που πέρασε το διαγώνισμα των καλλιτεχνικών για την **Τζοκόντα**.

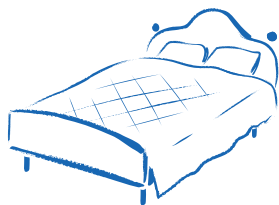
Τι βραβείο είναι αυτό, όμως, να σε στέλνουν στη βιβλιοθήκη; Αν δεν είχα περάσει, δεν θα βαριόμουν μέχρι θανάτου, γιατί θα ήμουν *καλί με τους ευφραδήςτες μου* γράφοντας το επαναληπτικό διαγώνισμα! Επιπλέον, τα βιβλία της βιβλιοθήκης είναι τέλεια, αλλά... μόνο αν ξέρεις να διαλέξεις σωστά!

Εγώ διάλεξα τη *Χιονάτη και τους επτά νάνους* επειδή σκέφτηκα πως, αν αυτό το παραμύθι έγινε τόσο **διάσημο**, πρέπει να είναι πολύ πρώτο και πολύ διασκεδαστικό. Να όμως που τελικά είναι **ΤΕΛΕΙΩΣ ΧΑΛΙΑ**. Ένα παραμυθάκι για πριγκιποπούλες που σώ-

ζονται από πρίγκιπες; Έλα τώρα! Αυτά είναι του περασμένου αιώνα... ή του προπερασμένου!

Βαριέμαι όλο και περισσότερο και δεν ξέρω τι να κάνω: αν συνεχίσω έτσι, θα με πάρει ο ύπνος.

**ΚΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ
ΑΜΕΣΩΣ!**

Το βρήκα!

Πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; Αν ήμουν **ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟ** κορίτσι, θα ήμουν καταδικασμένη να βαριέμαι... αλλά είμαι **CRAZY!** Και γνωρίζω έναν τρελό εφευρέτη από το μέλλον που ξέρει να επινοεί τέλεια μαραφέτια για να μη βαριέσαι **ΠΟΤΕ**. Ένα από αυτά μάλιστα βρίσκεται στην τσέπη μου.

Είναι το ρολόι χωρίς χρόνο. Βοηθήσαμε τον Κλάους να το κατασκευάσει ενώνοντας τα κομμάτια ρολογιών που είχαν δημιουργηθεί σε διάφορες ιστορικές περιόδους και μας επιτρέπει να βλέπουμε τον εφευρέτη όποτε θέλουμε, σε μια χωροχρονική διάσταση φτιαγμένη ειδικά για μας. Επομένως έχω δύο επιλογές:

1) Να ακούω τον ασεβφό μου τον Ματέο και να μη χρησιμοποίησω το ρολόι χωρίς χρόνο για να μην μπζέξω με **ΜΠΕΛΑΔΕΣ**, κάτι που δηκάνει ότι θα κινδυνέω να **ΠΕΘΑΝΩ ΑΠΟ ΒΑΡΕΜΑΡΑ**.

2) Να μην ακούω τον Ματέο και να χρησιμοποίησω το ρολόι για να επικοινωνήσω με τον **ΚΛΑΟΥΣ**, κάτι που δηκάνει **ΣΙΓΟΥΡΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ** (και ίως κάποιο αβήμαντο μπζεζιφατάκι).

Νομίζω πως δεν υπάρχει αμφιβολία, έτσι; Το σημαντικό είναι **ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΘΑΝΩ**, ούτε καν από βαρεμάρα! Επομένως, επικοινωνώ με τον Κλάους!

Αμέσως, εμφανίζεται μπροστά μου ο άνθρωπος που θα με γλιτώσει από τη θανάσιμη βαρεμάρα.

«**Hallo, meine Freundin! Γεια σου, φίλη μου!** Με κάλεσες; Τι χρειάζεσαι;»

«Γεια σου, Κλάους! Κοίτα... Πρέπει να μείνω στη βιβλιοθήκη και να διαβάζω μέχρι να τελειώσουν οι συμμαθητές μου το διαγώνισμα των καλλιτεχνικών. Και βαριέμαι! Αυτό το παραμύθι είναι τελείως απαρхайωμένο. Έχεις καμιά ιδέα για να γίνει πιο διασκεδαστικό; Θα μπορούσες να αλλάξεις την ιστορία;»

Ο **ΚΛΑΟΥΣ** με κοιτάζει σαν να είμαι τρελή.

«Να αλλάξω ένα κλασικό παραμύθι τόσοσο διάσημο; Που το έχουν κάνει τόσες φορές ταινία; **ΑΔΥΝΑΤΟΝ!** Άλλωστε, δεν μπορώ να το κάνω αυτό στους συγγραφείς, τους αδελφούς Γκριμ, οι οποίοι μάλιστα είναι Γερμανοί όπως κι εγώ. Μεγάλη ιεροσυλία!»

«Κλάους, σε παρακαλώ...» τον ικετεύω πεταρίζοντας τις βλεφαρίδες μου και κάνοντάς του τα γλυκά ματάκια (κανείς δεν αντιστέκεται σ' αυτό). «Αν μπόρεσες να μας πας στην εποχή του Λεονάρντο ντα Βίντσι για να προσπαθήσουμε να αλλάξουμε το χαμόγελο της Τζοκόντα, αυτό δεν μπορεί να είναι και τόσο δύσκολο!»

Ο Κλάους μένει σκεφτικός. Νομίζω πως έχει κάποιους ενδοιασμούς, αλλά έχουμε αποδείξει εκατομμύρια φορές ότι τα αδέρφια **ΧΑΑΚ** είμαστε ικανοί για **ΤΑ ΠΑΝΤΑ**, ακόμα και για να πείσουμε έναν τρελό εφευρέτη από το μέλλον να κάνει πραγματικότητα τις δικές μας τρέλες.

«Κλάους, έχεις καμιά εφεύρεση για να αλλάξουμε το παραμύθι ή όχι;» επιμένω σταυρώνοντας τα χέρια μου.

«Μμμ... Ντανιέλα, δεν γίνεται να αλλάξουμε το παραμύθι, **ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΘΑ ΗΤΑΝ ΤΡΟΜΕΡΕΣ**. Φαντάζεσαι πόσο θα αναστατώνονταν εκατομμύρια παιδιά αν τους άλλαζες την ιστορία; Και τι θα γίνονταν όλες αυτές οι ταινίες; Δεν θα μπορούσαν να τις βλέπουν πια;»

Έχει δίκιο. Μπορεί αυτό που ζητάω να είναι **ΠΟΛΥ** τρελό.

«Τώρα που το σκέφτομαι όμως... μήπως σου κάνει μια εφεύρεση που χρησιμεύει για να ζήσεις το παραμύθι με τον δικό σου τρόπο;» μου προτείνει ο Κλάους.

«Με τον δικό μου τρόπο; Να το ζήσω; Θέλεις να πεις ότι;...»

«**Natürlich! Φυσικά!**» απαντάει ο Κλάους, δίνοντάς μου **ΕΝΑΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ** που βγάζει από την τσέπη του σαν μάγος.

«Λοιπόν... εεε... Δεν καταλαβαίνω τίποτα, Κλάους. Δεν κάνω την έξυπνη σαν τον αδελφό μου τον Ματέο, αλλά αυτό το λένε **καθρέφτη**, όχι "νατουρλίχο" ή όπως το είπες. Και δεν χρειάζομαι καθρέφτη. Εκτός αν θέλεις να μου πεις πως τα μαλλιά μου είναι χάλια...»

Κοιτάζομαι στον καθρέφτη για να βεβαιωθώ πως δεν είμαι ξεχτένιστη. Εγώ δεν είμαι σαν τον αδελφό μου τον Ούγκο και θέλω τα μαλλιά μου **ΤΕΛΕΙΑ**. Δεν μπορώ να γυρίσω στην τάξη με τα μαλλιά ξεχτένιστα!

«Μα, Κλάους, ο καθρέφτης είναι σπασμένος! **ΕΔΩ ΔΕΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΙΠΟΤΑ!**»

«**Nein**, Ντανιέλα. Είναι καθρέφτης αλλά όχι συνηθισμένος, είναι μαγικός καθρέφτης. Και μην ανησυχείς για τα μαλλιά σου, είναι μια χαρά!»

«Μαγικός; Τι θες να πεις;» ρωτάω με μεγάλο ενδιαφέρον.

Τρελαίνομαι για τη μαγεία!

«Ό,τι καθρεφτίζεται σ' αυτόν τον καθρέφτη θα συγχωνευτεί όταν πατήσεις αυτό το κουμπί στη λαβή του», μου απαντάει και μου δείχνει ένα κουμπάκι. «Έτσι δεν έχεις παρά να σταθείς μπροστά στον καθρέφτη μαζί με το παραμύθι και θα ενοποιηθείτε μέσα σε δευτερόλεπτα».

«Δηλαδή, αν καθρεφτιστούμε το παραμύθι κι εγώ και πατήσω το κουμπί... τα μούτρα μου θα γίνουν σαν το εξώφυλλο του βιβλίου;»

«Χα, χα, χα! Τι πλάκα που έχεις, Ντανιέλα! Όταν καθρεφτιστείτε το παραμύθι κι εσύ, εσύ θα γίνεις μέρος του παραμυθιού και το παραμύθι θα γίνει μέρος σου. Έτσι θα μπεις μέσα στην ιστορία και θα μπορέσεις να την αλλάξεις όπως σου κάνει κέφι. Πώς σου φαίνεται;»

«**ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΕΛΕΙΟ!** Θα δει αυτός ο πρίγκιπας ποιος κάνει κουμάντο στο παραμύθι... και την κακιά βασίλισσα θα την κάνω υπηρέτρια της **Χιονάτης** για να μάθει».

«Όπως θέλεις, Ντανιέλα, να θυμάσαι όμως πως **ΟΤΙ ΣΗΠΟΤΕ ή ΟΠΟΙΟΒ ΣΗΠΟΤΕ** καθρεφτιστεί στον καθρέφτη δίπλα στο παραμύθι, θα μπει μέσα σ' αυτό όταν πατήσεις το κουμπί. Γι' αυτό... **ΠΡΟΣΕΧΕ!**

Auf wiedersehen! Τα λέμε!»

Οχι! Έφυγε έτσι απότομα;

ΚΛΑΟΥΣ;

ΚΛΑΟΥΣ!

Εντάξει, δεν πειράζει, νομίζω ότι τα κατάλαβα όλα:

- ★ Η εφεύρεση είναι ένας **ΜΑΓΙΚΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ**.
- ★ Θα μπορώ να αγγά/ω την ιστορία **ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΕΦΙ ΜΟΥ**.
- ★ Τέρμα η **ΒΑΡΕΜΑΡΑ**.
- ★ Είμαι το πιο **ΤΥΧΕΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**.

Δεν χρειάζεται να ανησυχώ για **ΤΙΠΟΤΑ**. Και, στο κάτω κάτω, ποιοι ήταν οι αδελφοί Γκριμ; Σίγουρα δεν έγραφαν τόσο ωραία βιβλία όσο οι αδελφοί Χάακ. Έχουμε γίνει πια εξπέρ!

Είμαι σίγουρη ότι με μια **CRAZY** πινελιά το παραμύθι της Χιονάτης θα γίνει... άλλη ιστορία!

Θα σημειώσω **ό,τι θέλω να αγγά/ω** για να γίνει αυτό το

παραμύθι σχεδόν τόσο **cool** όσο τα βιβλία των **3 Τρελών YouTubers** και της **Λαίσης ΦακίSes**.

ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΒΕΛΤΙΩΘΕΙ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΙΟΝΑΤΗΣ

- ★ Να είναι η Χιονάτη αυτή που θα φιγήθει τον πρίγκιπα. Δεν έχουμε ανάγκη να μας βώλουν τα αχόρια!

- ★ Οι νάνοι να μάθουν να καθαρίζουν. Να πάψουν οι γυναίκες να είναι πάντα υπηρέτριες (το ίδιο Σεν θυμβαίνει και στο παραμύθι της Σταχτοπούτας).

- ★ Αντί για σηφητηριαβμένο μήφο, η μητριά να χρησιμοποιήθει καυτερά /αχαρωτά... Θα είναι πιο διασκεδαστικό!

Yeees! Νομίζω ότι μ' αυτές τις **μικροαφίξεις** θα καταφέρω να μετατρέψω ένα σαχλό, σεμνότυφο και παλιομοδίτικο παραμύθι σε κάτι πιο **ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ** και **ΣΥΓΧΡΟΝΟ**. Ποιος θα ήθελε να διαβάσει μια ιστορία τόσο ντεμοντέ όταν μπορεί να διαβάσει κάτι **EXTRA CRAZY**;

Σωστά: **ΚΑΝΕΙΣ**.

Επομένως... **ΣΤΡΩΝΟΜΑΣΤΕ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ!**

Πρέπει να βιαστώ επειδή ο Ραούλ με κοιτάζει με ύφος που δείχνει πως κάτι μαγειρεύει. Τι μπελάς! Θα πάρω στα γρήγορα το παραμύθι, τον καθρέφτη και...

ΑΝΤΕ ΠΑΛΙ! Τι έγινε τώρα;

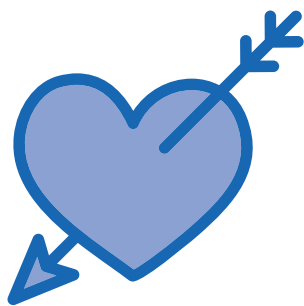
«Τι κάνεις, Ντάνι;»

Ο ΟΥΓΚΟ! Και μαζί του είναι ο Ματέο και... ο Κέβιν. Μανούλα μου, τι όμορφος που είναι! Αν ήταν ο Κέβιν ο πρίγκιπας της Χιονάτης και με φιλούσε, νομίζω ότι δεν θα ξυπνούσα, επειδή θα ξανα-λιποθυμούσα. Για στάσου όμως... Είχαμε συμφωνήσει ότι εγώ θα τον φιλούσα, έτσι δεν είναι; Ουπς!

Τι ντροπή!

Εντάξει, θα σκεφτώ αργότερα αν θα αλλάξω αυτό το κομμάτι του παραμυθιού Ή **ΟΧΙ**.

«Ήρθαμε να σου φέρουμε ένα μήνυμα από τη μισ Χολτ, την καθηγήτριά σου», λέει ο Ματέο, η προσωποποίηση της υπευθυνότητας, όπως πάντα.

Λες να 'ναι αλήθεια; Ή είναι πρόφαση για να με κατασκοπεύσουν; Έτσι κουτσομπόληδες που είναι οι αδελφοί μου, δεν θα μου φαινόταν **ΚΑΘΟΛΟΥ** παράξενο. Ευτυχώς, πρόφτασα να κρύψω τον καθρέφτη κάτω από το τραπέζι για να μην αρχίσουν τις ερωτήσεις και, κυρίως, για να μη μου χαλάσουν τα σχέδια να ζήσω μια ιστορία φτιαγμένη **αποκλειστικά** από μένα.

«Ε, εσείς! Τι κάνετε εκεί;»

Κοίτα να δεις! **ΑΥΤΟΣ ΜΑΣ ΕΛΕΙΠΕ ΤΩΡΑ!** Ο Ραούλ έρχεται προς τα εδώ, παραβιάζοντας την τιμωρία να μείνει καθισμένος στο θρανίο του. Μα δεν υπάρχει ένας καθηγητής να τον επιτηρεί;

«Γιατί έχεις τα χέρια σου κάτω από το θρανίο, Ντανιέλα;» ρωτάει ο Ούγκο.

«Ναι, μπράβο. Τι κρύβεις εκεί;» συνεχίζει ο Ματέο.

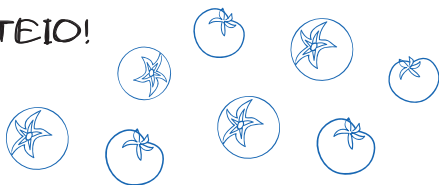
Σαν να με ανακρίνει το **FBI**. Καλύτερα να τους δείξω και να τους πω πως είναι ένας συνηθισμένος καθρέφτης. Αν συνεχίσω να τον κρύβω, σίγουρα, θα με υποπτευτούν.

«Μπα... τίποτα. Απλώς έφτιαχνα λίγο τα μαλλιά μου. Πάντα φέρνω έναν καθρέφτη στο σχολείο για να είμαι όμορφη».

«Βέβαια, για να αρέσεις στον Κέβιν. Χα, χα, χα!» Ο Ούγκο γελάει λοξοκοιτάζοντας τον Κέβιν, που έχει γίνει κατακόκκινος.

Δεν είναι **ΚΑΘΟΛΟΥ ΑΣΤΕΙΟ!**

«Ντανιέλα», συνεχίζει την πλάκα ο Ματέο, «ρώτα τον μαγικό καθρέφτη: “Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, ποια είναι η πιο τσιμπημένη με τον Κέβιν;”»

Πού το ξέρουν πως είναι μαγικός καθρέφτης; Ή το λένε λόγω του παραμυθιού της Χιονάτης; Και πού το ξέρουν πως αυτό το παραμύθι διάβαζα; Α, ναι, φυσικά! Αφού είναι πάνω στο θρανίο... Τίποτα δεν ξεφεύγει από τον Κύριο Τέλειο!

Το θέμα είναι πως, όποτε υπάρχει στη μέση κάποια εφεύρεση, τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται **CRAZY**. Τόσο **CRAZY**, όσο το **ΝΤΡΟΠΙΑΣΜΕΝΟ** ύφος που έχω πάρει μπροστά στον Κέβιν. Πώς μπορούν τα αδέρφια μου να με ξεμπροστιάσουν έτσι μπροστά του; Πώς θα αισθάνονταν αν εγώ έβγαينا σ' ένα βίντεο και μιλούσα για τα κορίτσια τους; Θα τους άρεσε; Θα το σκεφτώ, λοιπόν... Τώρα όμως το σημαντικό είναι να μην καταλάβουν ότι ο καθρέφτης είναι εφεύρεση του Κλάους. Αλλιώς σίγουρα θα με βάλουν να τον επι-

VIDEO

στρέψω, γι' αυτό πρέπει να σώσω την κατάσταση με τις **αδύγκριτες** υποκριτικές μου ικανότητες.

«Σας είπα πως ο καθρέφτης είναι για να φτιάχνω τα μαλλιά μου, βλέπετε;» λέω και προσποιούμαι τέλεια κάνοντας πως κοιτάζομαι.

«Μα εδώ δεν φαίνεται τίποτα, Ντανιέλα.

Όλα είναι μαύρα! Ψεύτρα!»

«Α, συγγνώμη, Ούγκο, για να φανεί πρέπει να πατήσω αυτό το

κουμπί. Είναι ένας “ειδικός” καθρέφτης, για να το πούμε έτσι».

Και μόλις πατάω το κουμπί για να τους δείξω πώς χτενίζομαι, από τον καθρέφτη βγαίνει ένα **ΕΚΤΥΦΛΟΤΙΚΟ** φως. Σαν να εμφανίστηκε ξαφνικά ο ήλιος και μας τύφλωσε όλους.

Οχι, οχι!

Μου φαίνεται πως έκανα βλακεία...

WAIT, WAIT, WAIT.
ONE MOMENT.

«Πώς δεν το κατάλαβα νωρίτερα; Δεν βρήκαμε ακόμα τον ΚΕΒΙΝ και από αυτό το παραμύθι λείπει μόνο ο χαρακτήρας του πρίγκιπα. **ΑΥΤΟΣ** χτυπάει την πόρτα!» αναφωνώ ενθουσιασμένη και **ΠΟΛΥ ΑΓΧΩΜΕΝΗ** προσπαθώντας να ανοίξω την πόρτα του μπάνιου.

Αρπάζω το χερούλι της πόρτας και το χέρι μου τρέμει περισσότερο κι από ζελατίνη στην πλάτη καγκουρό. Το στρίβω προς τα δεξιά για ν' ανοίξω και...

«**ΣΤΑΜΑΤΑ**, Ντανιέλα!» με διατάζει ο Ματέο κοπανώντας μου το χέρι.

Αυτό πόνεσε πολύ.

«Θέλω να δω τον Κέβιν! **Πάω να τον βρω!**»

«Ντανιέλα, **ΣΚΕΨΟΥ!** Πώς μπορεί να είναι ο πρίγκιπας; Στο παραμύθι ο πρίγκιπας εμφανίζεται μόνο στο τέλος, όταν έρχεται να σώσει τη Χιονάτη».

«Αχ, ναι... Ο πρίγκιπας μου! Ο γαλάζιος πρίγκιπας μου! Μου δίνεις ένα φιλάκι;» Ο Ούγκο με κοροϊδεύει κλείνοντας τα μάτια και σουφρώνοντας τα χείλη.

Έχουν δίκιο όμως. Ο πρίγκιπας δεν εμφανίζεται στο παραμύθι παρά στο τέλος, όταν η Χιονάτη **ΥΠΟΤΙΘΕΤΑΙ** πως είναι πεθαμένη μέσα στο γυάλινο φέρετρο. Άλλωστε, δεν είπα πως ήθελα να αλλάξω το παραμύθι και να μην αφήσω τη Χιονάτη να πειστεί από τα γλυκόλογα του γαλάζιου πρίγκιπα; Δεν χρειαζόμαστε όλες οι πριγκίπισσες πρίγκιπα! Ή μπορεί και να χρειαζόμαστε, αν είναι σαν τον Κέβιν... Ποπό, μπλέξιμο!

«Αν, λοιπόν, ο γαλάζιος πρίγκιπας δεν εμφανίζεται παρά μόνο όταν δηλητηριάζεται η Χιονάτη... φοβάμαι πως δεν θα βρούμε τον Κέβιν μέχρι να...»

«**Μην** το πεις!» φωνάζω κλείνοντας το στόμα του Ματέο. «Αυτό το παραμύθι είναι **Σικό μου** και το αλλάζω όπως θέλω. Και εδώ δεν θα με δηλητηριάσει **ΚΑΝΕΙΣ!**»

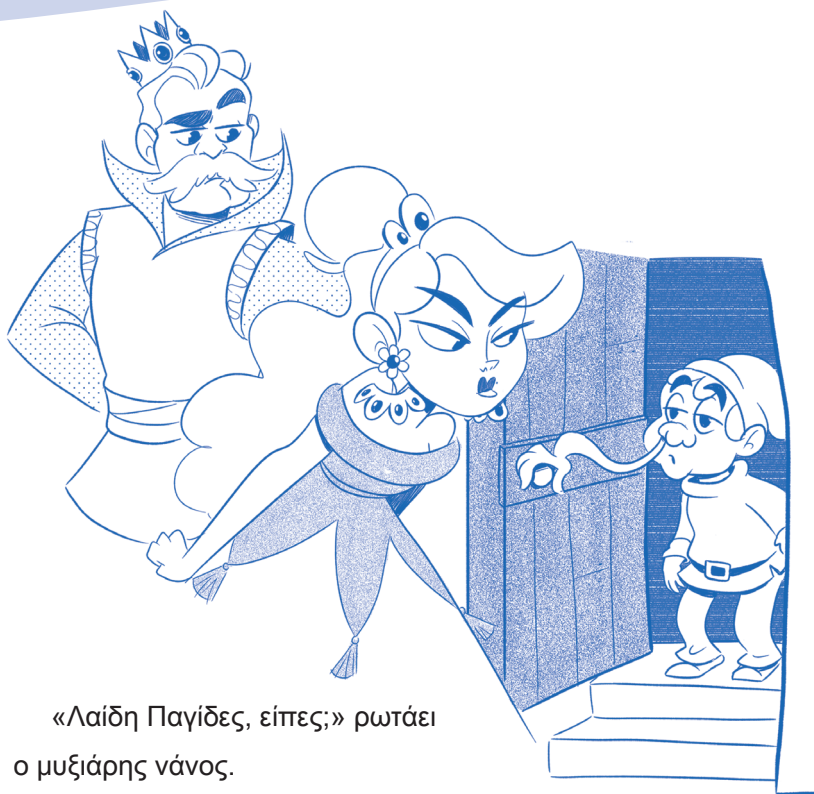
Μόλις λέω αυτά τα λόγια, αντιλαμβάνομαι πως πρέπει να ζήσω, αναπόφευκτα, **ΟΛΕΣ** τις σκηνές του παραμυθιού για να μπορέσω να **δώσω τον Κέβιν**. Επειδή το άτομο που χτυπάει την πόρτα είναι...

«Γεια σου, μυξάρη νάνε. Ψάχνουμε τη **Λαΐση ΦακίΣες**».

Η **ανυπόφορη** φωνή που αντήχησε στην καλύβα όταν ο νάνος Συναχωμένος άνοιξε την πόρτα ανήκει στη...

ΜΑΡΙΑ ΣΟΦΙΑ!

«Λαίδη Παγίδες, είπες;» ρωτάει
ο μυζιάρης νάνος.

«**ΟΧΙ**, κουφέ νάνε. **Λαίση ΦακίSes**», του απαντάει με αγένεια
η Μαρία Σοφία.

«Ποια λαίδη; Δεν ξέρουμε καμιά λαίδη, λυπάμαι», απαντάει
ο νάνος Συναχωμένος.

«Άκου **ΚΑΛΑ**, νάνε: **Λαί-δη-Φα-κί-δες**. Ένα κου-
τσούβελο **YouTube** με **φακίSes** στο πρόσωπο. **Προς το παρόν,**
φυσικά... **ΤΗΝ ΕΙΔΕΣ ΝΑΙ Ή ΟΧΙ;**»

«Περίμενε, αυτή δεν είναι;...» ρωτάει ενθουσιασμένος ένας νά-
νος καταχαρούμενος. «Αυτή που βλέπουμε στο **YouTube** κάθε
μέρα μαζί με τα αδέλφια της;»

«Βλέπετε αυτή τη σαχλαμάρα;» αναφωνεί η Μαρία Ζηλιάρα **ΠΟΛΥ ΠΡΟΣΒΕΒΛΗΜΕΝΗ**. «Τέλος πάντων... Ναι, αυτή, ακριβώς».

Τα αδέλφια μου έχουν δίκιο: καλύτερα να **μη** βγω από το μπάνιο... Ή μήπως θα έπρεπε να βγω για να αφήσω τη Μαρία Σοφία να εφαρμόσει το σχέδιό της να με δηλητηριάσει και έτσι να καταφέρω να κάνει την εμφάνισή του ο Κέβιν;

«Την είδατε εδώ γύρω;» ρωτάει μια αντρική φωνή.

Νομίζω πως είναι ο πατέρας της Μαρία Σιχαμερής, ο χερ Έρταλ.

«Μη μου πεις πως είναι εδώ, ποπό πώς ντρέπομαι!» λέει ο νάνος Ντροπαλός. «Πάντα ήθελα να βγάλω μια φωτογραφία μαζί της».

Ο Ματέο και ο Ούγκο καρφώνουν τα μάτια τους πάνω μου.

«Ντανιέλα, τι θα κάνεις;» με ρωτάει ο Ούγκο.

«Τι θα κάνω; Τι θα **κάνουμε**, θέλεις να πεις, έτσι; Δεν σκοπεύετε να μ' αφήσετε μόνη μου σ' αυτή την ιστορία!»

«Όχι βέβαια, Ντανιέλα, τι λες τώρα! Τα αδέλφια **ΧΑΑΚ** είναι σαν τους τρεις σωματοφύλακες... αλλά πιο **crazy**! Όλοι για έναν και ένας για όλους».

Κοιταζόμαστε και οι τρεις χαμογελώντας και, μόνο μ' αυτό το βλέμμα, ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε.

ΕΔΩ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ!